

»Nej nej — vist ikke,« svarede hun, igen lidt irriteret.

Efter endnu en kort Tavshed begyndte da Per at forklare sig, idet han mente, at det var dette, Jakobe sad og ventede paa.

Han røbede dog foreløbig intet om sin lille Udflugt, saa lidt som han direkte nævnede Nanny eller sin forbigaaende Optagethed af hende. Han sagde blot — i Tilslutning til, hvad de havde talt om den foregaaende Dag — at han ved at iagttage Selskabet iaften var bleven yderligere overbevist om det hjemlige Fremskridtsfolks begyndende Forfald. Den Fortryllelse, det i sin Tid havde udøvet paa ham, var i hvert Fald grundig hævet nu. Han maatte give hende fuldstændig Ret i, hvad hun engang havde sagt eller skrevet til ham, at et Samfund, i hvilket f. Eks. en Person som Dyhring fik Lov til at spille en endog fremragende Rolle, havde dømt sig selv. Han var bleven ganske klar over, at om der skulde være Haab om Sejr for Frisind og Fremsyn i Danmark, maatte der ganske andre Kræfter frem i første Linje, Mænd i Ordets sande Betydning, alvorlige og højsindede Naturer, der løftede deres Livsmaal en Smule op over Døgnets vilde Jagt efter Penge, Kvinder eller personlig Udmærkelse.

Han udviklede denne Anskuelse nærmere og med sædvanlig Veltalenhed. Jakobe hørte imidlertid slet ikke paa ham. De mange smukke og